

ČODLF 2017 téma SPOLEČENSTVÍ

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskuzi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách Opuscula.

1) září 2017

Kristus a křesťanské společenství

Stanovy I, 1-5; Směrnice I, 1-2.

Bůh nás stvořil ke svému obrazu. Protože Nejsvětější Trojice je společenstvím božských osob, plyne z toho, že jsme stvořeni pro společenství. Účast na společenství Nejsvětější Trojice je tedy smyslem, cílem a naplněním našeho lidského života. Při uskutečňování tohoto smyslu a v dosahování tohoto cíle hraje ústřední roli Bohočlověk Ježíš Kristus. On je nejen pravý Bůh, ale také pravý člověk. Svou dobrovolnou obětí na kříži nás smířil s Otcem, a tím se stal prostředníkem a spojovacím mostem mezi Bohem a lidstvem, které od Stvořitele oddělila propast hříchu. Zasloužil nám milost v Otcových očích: žijeme-li ve spojení s Kristem, vidí v nás nebeský Otec svého Syna a přijímá nás za vlastní: „... nejen se smíme nazývat Božími dětmi, ale také jimi jsme.“ (viz 1 Jan 3,1). Spojením s Kristem se pak nejen stáváme jeho bratry a spoludědici, ale zároveň také bratry a sestrami navzájem.

Ježíš Kristus, základ a střed křesťanského společenství

Vzor soužití je nám dán v Nejsvětější Trojici, která je společenstvím tří božských osob v Jednotě. Písmo svaté nám říká, že Bůh je láska. Láska je vztah. Kdyby Bůh nebyl Jeden v Trojici, neměl by žádné vztahy. Takový Bůh by nebyl žádná láska.

V Bohu jsou tři různé osoby: Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Všechny tři mají jen jedinou a tutéž přirozenost, podstatu Boží. Otec, nekonečná božská moudrost, poznává plně a zcela své dokonalosti a vyjadřuje toto poznání jediným slovem, a to je Slovo, živé a podstatné Slovo, odpovídající výraz toho, co je Otec. Vyslovením tohoto Slova Otec plodí Syna, jemuž sděluje celou svou podstatu, svou přirozenost, svou dokonalost, svůj život. Syn je zrovna tak zcela úplný v Otcovi, zcela se mu daruje úplným odevzdáním, které prýští z přirozenosti Syna. A z tohoto vzájemného odevzdání v jedné a téže lásce vychází jako z jednoho jediného prvku Duch svatý, který zpečetuje jednotu mezi Otcem a Synem jako jejich podstatnou, živou lásku.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, aby v přirozeném řádu tvořil společenství v jednotě (viz Gn 2,22-24). Zároveň však nás lidi „ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista.“ (Ef 1,5) Skrze Krista Bůh uskutečňuje svůj láskyplný plán: umožnit nám vstoupit do tajemného společenství jeho božského života a dát nám podíl na věčné blaženosti. „Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství. Naše společenství je totiž s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1 Jan 1,3) Boží plán je učinit Krista hlavou všech vykoupených, abychom skrze Něho, s Ním a v Něm všichni došli ke spojení s Bohem a uskutečnili tak nadpřirozenou svatost, kterou od nás Bůh žádá.

Bohočlověk Ježíš Kristus (v němž jsou spojeny božská a lidská přirozenost bez smíchání nebo slití a zůstávají rozlišené, i když jsou spojeny v jednotě osoby) nám zasloužil přijetí za Boží děti skrze milost. Milost je vnitřní vlastnost, kterou v nás vytváří Bůh, je duši vštípená, zdobí ji a činí ji Bohu příjemnou. Když nás Bůh přijímá a udílí nám milost, pak to ovlivňuje základ naší přirozenosti. Nezmění sice to, co je podstatné v řádu naší přirozenosti, ale milostí naši přirozenost pozvedá tak, že se stáváme opravdu účastnými na božské přirozenosti. Na náš přirozený život je naroubován další život, jehož základem je milost. Milost se v nás stává pramenem jednání a činnosti, které jsou nadpřirozené a směřují k Božím cílům: poznat jednu Boha a těšit se z Něho tak, jak on sám sebe poznává a těší se ze své dokonalosti.

Bůh se nechtěl omezit s přijetím naší úcty v přirozeném náboženství, ale protože nám dal svou milost, žádá, aby naše spojení s Ním bylo nadpřirozené. Všechna svatost spočívá v tom, abychom získali od Ježíše Krista a skrze Ježíše Krista Boží život, neboť On jej má v plnosti, a je proto ustanoven jako jediný prostředník, abychom tento život zachovali a víc a více rozmnožili stále dokonalejším spojením a vždy užším sjednocením s Ním. Naše svatost je nadpřirozená a její pramen je jediné v Kristu Ježíši.

Milost je vlastním základem nadpřirozeného života Božích dětí, vytváří základ a podstatu veškeré svatosti. Plnost milosti je v Kristu a všechny skutky, které konáme v milosti, mají svůj vzor v Kristu. Kristus nám dále zasloužil tuto milost zadostiučiněním, které dal svým životem, utrpením a smrtí. A konečně Kristus v nás tuto milost vytváří svátostmi a spojením, které s Ním máme ve víře.

Svatý apoštol Pavel píše, že Ježíše Krista Bůh „dal jako svrchovanou hlavu církvi; ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.“ (Ef 1,22-23) Dále pak apoštol říká: „A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu. Proto už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm jste i vy budování působením Ducha v Boží příbytek.“ (Ef 2, 17-22)

Láska k Otci přivedla Ježíše Krista na Kalvárii; avšak stalo se to proto, aby tam byla vytvořena církev a aby byla láskou očištěna v božské krvi a stala se tak nevěstou bez poskvrny a bez vady: „Kristus si zamiloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil.“ (Ef 5,25-26)

Církev je společenstvím všeho vykoupeného Božího lidu, všech Božích dětí přijatých Bohem za vlastní skrze zdarma danou Kristem zaslouženou milost, společenstvím Kristových bratří a spoludědiců, kteří žijí skrze Něho ve spojení s Bohem nadpřirozeným životem.

Křesťanské společenství není volným sdružením, kde si každý může dělat, co chce, ale je organizovaným společenstvím, které má svá pravidla a své závazné normy. Ježíš Kristus je základem a středem každého křesťanského společenství, které není jen společenstvím lidským, ale společenstvím Jeho učedníků, kteří Jej chtějí následovat, a tak jít po cestě, která vede k životu. Bratry a sestry ve víře jsme si nevybrali sami podle svých sympatií nebo zájmů, ale dal nám je za bratry a sestry sám Ježíš tím, že je povolal. Nejprve je učinil skrze křest svými bratry a sestrami a tím je zároveň dal za sestry a bratry i těm, kteří s ním již dříve byli křtem spojeni. Tak tvoříme v Kristu, i když je nás mnoho, jediný duchovní organismus. Stále je třeba mít na paměti Kristova slova: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť **beze mne nemůžete dělat nic.**“ (Jan 15,5) Křesťanské společenství má být především místem Kristovy

přítomnosti (Mt 18,20) a „městem položeným na hoře“, zřetelným znamením Božího království uprostřed světa.

Každé opravdu křesťanské společenství má být podskupinou církve, organicky do ní začleněnou s jasnou vazbou k nějakému většímu základu, např. farnosti. Společenství se má zajímat o dění v církvi i farnosti a nesmí si stačit samo, aby se neizolovalo a nepropadlo sektářství. Společenství je důležité pro život křesťanů, aby nebyli jednotlivě osamoceni a nepodlehli vlivu okolního ateistického prostředí. Zároveň není reálné, aby měl člověk osobní důvěrný kontakt s velkou skupinou lidí a sdílel s nimi život. Živé vazby v dobrém křesťanském společenství mohou prospět rozvoji duchovního života. Ve společenství se mohou bratři a sestry vzájemně povzbuzovat, radit si a pomáhat si, modlit se jeden za druhého i společně, vyprošovat milost jiným, odpouštět, přinášet oběti, číst a rozjímat Písmo sv., naplňovat přikázání lásky. Společenství tak může a má být školou, v níž se člověk očisťuje a připravuje pro věčný život s Bohem.

(sepsáno převážně s využitím knihy První z mnoha bratří, Křesťanská akademie Řím 1971, sv. 34)

„Společenství“, jedno z nejkrásnějších jmen církve

Kéž bychom si mohli stále připomínat, že Kristus je společenství ...

Nepřišel na zemi, aby vytvořil další náboženství, ale aby všem nabídl společenství v Bohu. Jeho učedníci jsou povoláni, aby byli pokorným kvasem důvěry a pokoje mezi lidmi.

Je-li společenství mezi křesťany skutečně živé, a ne pouhou teorií, vyzařuje naději. Ba ještě víc: může být oporou pro neodkladné hledání světového míru.

„Společenství“ je jedno z nejkrásnějších jmen církve: ve společenství nemohou být vzájemné přísné soudy, ale jen průzračnost, dobrota srdce, soucit ...

V tomto jedinečném společenství, jímž je církev, nabízí Bůh všechno, abychom mohli jít k pramenům: evangelium, eucharistii, pokoj odpuštění ...

(z knihy Bratr Roger z Taizé: Netušená radost)

Čtení z Písma: Jan 15, 1-8; Kol 3,12-17; 1 Jan 1, 1-7

Četba:

✚ **věroučná konstituce Lumen Gentium:**

kap. I „Tajemství církve“

kap. II „Boží lid“

kap. IV „Laici“

kap. V „O všeobecném povolání k svatosti v církvi“

✚ **Lumen Fidei**, encyklika papeže Františka, kap. 3 „Odevzdal jsem vám, co jsem přijal“

Světec: bl. Kateřina Matteiová z Racconigi

Doporučená literatura:

- ✓ První z mnoha bratří, několik kapitol z C. Marmiona, Křesťanská akademie Řím 1971, sv. 34
- ✓ Petr Mareček: Křesťanské společenství v Matoušově evangeliu, CMTF UP Olomouc 2005